

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
ATHANASIOS RANTOS IŠVADA,
pateikta 2022 m. kovo 31 d.¹

Byla C-168/21

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
prieš
KL

(*Cour de cassation* (Kasacinis teismas, Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Policijos ir teisminis bendradarbiavimas baudžiamosiose bylose – Europos arešto orderis – Pagrindų sprendimas 2002/584/TVR – 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis – Abipusio baudžiamumo sąlyga – Vykdančiosios valstybės narės teisminės institucijos vykdoma kontrolė – Skirtingi nusikalstamos veikos sudėties požymiai išduodančiojoje valstybėje narėje ir vykdančiojoje valstybėje narėje – Bausmė, skirta už viena nusikalstama veika pripažįstamus kelis veiksmus, iš kurių kai kurie vykdančiojoje valstybėje narėje nelaikomi nusikalstama veika – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija – 49 straipsnio 3 dalis – Bausmės proporcingumo principas“

I. Įvadas

1. Europos Sąjungos teisėje abipusio baudžiamumo sąlyga gali būti apibrėžta kaip aplinkybė, kad veiksmai, institucijų bendradarbiavimo dalykas, pripažįstami nusikalstama veika ir prašančiojoje valstybėje (arba išduodančiojoje valstybėje narėje), ir prašomoje valstybėje (arba vykdančiojoje valstybėje narėje)². Kai kuriais atvejais prašomo perduoti asmens perdavimui siekiant įvykdyti Europos arešto orderį gali būti taikomas reikalavimas laikytis šios abipusio baudžiamumo sąlygos.

2. Šioje byloje Europos arešto orderį išdavė Italijos teisminės institucijos, siekdamos įvykdyti bausmę, paskirtą, be kita ko, už vieną nusikalstamą veiką, kurią sudaro keli veiksmai, pripažįstami kaip vienas teisės pažeidimas. *Cour de cassation* (Kasacinis teismas, Prancūzija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, klausia, ar vykdančiosios valstybės narės, t. y. Prancūzijos, teisminės institucijos gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, atsižvelgdamos į Pagrindų sprendimo 2002/584/TVR³ 2 straipsnio 4 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį, taip pat į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 49 straipsnio 3 dalį.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² Žr. Flore, D. ir Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2-asis leid., Larcier, Briuselis, 2014, p. 580, Nr. 1013. Dėl dvigubo baudžiamumo sąlygos raidos žr. generalinio advokato M. Bobek išvadą, pateiktą byloje *Grundza* (C-289/15, EU:C:2016:622, 31–40 punktai).

³ 2002 m. birželio 13 d. Tarybos Pagrindų sprendimas dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos (OL L 190, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 34).

3. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, viena vertus, kad šios nusikalstamos veikos požymiai atitinkamose valstybėse narėse skiriasi ir, kita vertus, kad kai kurie šią veiką sudarantys veiksmai pagal vykdančiosios valstybės narės teisę nelaikomi nusikalstama veika. Taigi Teisingumo Teismo prašoma patikslinti abipusio baudžiamumo sąlygos, nustatytos Pagrindų sprendime 2002/584, reikšmę.

4. Šioje išvadoje siūlysiu Teisingumo Teismui į pateiktus klausimus atsakyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo aprašytomis aplinkybėmis pagal šio pagrindų sprendimo nuostatas Europos arešto orderis turi būti vykdomas.

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

5. Pagrindų sprendimo 2002/584 6, 10 ir 12 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(6) Šiame pagrindų sprendime numatytas Europos arešto orderis baudžiamosios teisės srityje yra pirmoji konkreti priemonė, įgyvendinanti abipusio pripažinimo principą, kurį Europos Vadovų Taryba pavadino teismo bendradarbiavimo „kertiniu akmeniu“.

<...>

(10) Europos arešto orderio mechanizmas remiasi aukštu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu. Jo įgyvendinimą galima sustabdyti tik tuo atveju, jei viena iš valstybių narių sunkiai ir nuolat pažeidinėja [ESS] 6 straipsnio 1 dalyje išdėstytus principus, Tarybos nustatytus pagal minėtos sutarties 7 straipsnio 1 dalį, ir dėl to atsiranda jos 7 straipsnio 2 dalyje nurodytos pasekmės.

<...>

(12) Šis pagrindų sprendimas grindžiamas pagarba pagrindinėms teisėms ir principams, kurie pripažįstami [ESS] 6 straipsnyje ir kurie atsispindi [Chartijoje], ypač jos VI skyriuje. <...>“

6. Šio pagrindų sprendimo 1 straipsnyje „Europos arešto orderio apibrėžimas ir įpareigojimas jį vykdyti“ nustatyta:

„1. Europos arešto orderis yra teisminis sprendimas, kurį išduoda valstybė narė, kad kita valstybė narė areštuotų [suiimtų] ir perduotų prašomą perduoti asmenį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn arba vykdyti laisvės atėmimo bausmę, [siekiant vykdyti baudžiamąjį persekiojimą, laisvės atėmimo bausmę] arba sprendimą dėl įkalinimo.

2. Valstybės narės vykdo Europos arešto orderį, remdamosi tarpusavio pripažinimo principu ir vadovaudamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis.

3. Šis pagrindų sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus [ESS] 6 straipsnyje.“

7. Minėto pagrindų sprendimo 2 straipsnyje „Europos arešto orderio taikymo sritis“ įtvirtinta:

„1. Europos arešto orderis gali būti išduotas už veiką, baustiną pagal išduodančios valstybės narės teisę laisvės atėmimo bausme arba įkalinimu, kurio ilgiausias terminas - bent 12 mėnesių, arba, kai bausmė arba sprendimas dėl įkalinimo jau yra priimtas, – bent keturi mėnesiai.

2. Už šias nusikalstamas veikas, jei išduodančioje valstybėje narėje už jas baudžiama laisvės atėmimu arba įkalinimu, kurio ilgiausias terminas - bent treji metai, ir laikantis jų apibrėžimo išduodančios valstybės narės teisėje, taikomas perdavimas pagal Europos arešto orderį, atsižvelgiant į šio pamatinio sprendimo reikalavimus ir netikrinant veikos dvigubo baudžiamumo principo:

<...>

4. Kitų, į šio straipsnio 2 dalį neįrašytų, nusikalstamų veikų atvejais, perdavimas gali būti vykdomas su sąlyga, kad veikos, už kurias yra išduotas Europos arešto orderis, būtų laikomos nusikalstamomis veikomis pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, nesvarbu, kokia būtų veikos sudėtis ar kaip ji būtų apibūdinama [kvalifikuojama].“

8. Minėto pagrindų sprendimo 4 straipsnio „Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindai“ 1 dalyje nurodyta:

„Vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį:

1) jei vienu iš 2 straipsnio 4 dalyje nurodytų atvejų veika, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, nėra nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę; <...>

<...>“

B. Prancūzijos teisė

9. Pagrindinės bylos aplinkybėmis taikytinos redakcijos *Code de procédure pénale* (Baudžiamąjo proceso kodeksas) 695-23 straipsnyje nustatyta:

„Europos arešto orderį atsisakoma vykdyti ir tuo atveju, jei veika, dėl kurios išduotas šis orderis, pagal Prancūzijos teisę nelaikoma nusikalstama.

Nukrypstant nuo pirmos pastraipos Europos arešto orderis vykdomas netikrinant, ar dėl inkriminuojamų veikų įvykdyta abipusio baudžiamumo sąlyga, jei pagal išduodančiosios valstybės narės teisę už atitinkamus veiksmus baudžiama laisvės atėmimu trejiems ar daugiau metų arba tokios trukmės įkalinimu ir šie veiksmai priskiriami kuriai nors iš nusikalstamos veikos rūšių, nurodytų 694-32 straipsnyje.

Jei taikomos pirmesnės pastraipos nuostatos, veiksmų teisinį kvalifikavimą pateikia ir skirtingą bausmę nustato tik išduodančiosios valstybės narės teisminė institucija.

<...>“

III. Pagrindinė byla, prejudiciniai klausimai ir procesas Teisingumo Teisme

10. 2016 m. birželio 6 d. Italijos teisminės institucijos išdavė Europos arešto orderį dėl KL, siekiant įvykdyti 12 metų ir 6 mėnesių laisvės atėmimo bausmę, kurią 2009 m. spalio 9 d. sprendimu skyrė *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas, Italija) ir kuri tapo vykdytina 2012 m. liepos 13 d., *Corte suprema di cassazione* (Aukščiausiasis kasacinis teismas, Italija) atmetus KL kasacinį skundą.

11. Ši laisvės atėmimo bausmė apėmė keturias bausmes, skirtas už keturias nusikalstamas veikas: ginkluotą apiplėšimą veikiančią organizuota grupę (vieni metai laisvės atėmimo), nuniokojimą ir plėšimą (dešimt metų laisvės atėmimo), ginklų nešiojimą (devyneri mėnesiai laisvės atėmimo) ir automobilių sprogdinimą (devyneri mėnesiai laisvės atėmimo).

12. Kalbant būtent apie nusikalstamą veiką, kvalifikuojamą kaip „nuniokojimą ir plėšimą“, nurodytą *Codice penale* (Baudžiamasis kodeksas) 419 straipsnyje⁴, Europos arešto orderyje šios veikos įvykdymo aplinkybės aprašomos taip: „veikdamas kartu su kitais asmenimis, daugiau kaip penkių asmenų grupę, ir dalyvaudamas demonstracijoje dėl G8 aukščiausiojo lygio susitikimo, [KL] įvykdė nuniokojimo ir plėšimo veiksmus tokiomis aplinkybėmis, kuriomis, atsižvelgiant į vietą ir laiką, kilo objektyvus pavojus viešajai tvarkai; daug kartų buvo sugadinta miesto infrastruktūra ir viešasis turtas, padarant žalos, kurios nebuvo galima tiksliai įvertinti, bet kuri siekia ne mažiau kaip šimtus milijonų lirų (Italijos lirų (ITL) (dešimtis tūkstančių eurų); taip pat buvo apgadintos, apiplėštos, padegtos kredito įstaigos, automobiliai ir įvairios kitos įstaigos, be to, sunkinančiomis aplinkybėmis, nes atitinkamiems asmenims padaryta labai didelė turtinė žala“.

13. Iš 2009 m. spalio 9 d. *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas) sprendimo matyti, kad KL kaltinamas nusikalstama veika, kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, kurią sudaro su tuo pačiu teisės pažeidimu susiję septyni veiksmai: miesto infrastruktūros ir viešojo turto sugadinimas, statybų aikštelės sugadinimas ir plėšimas, kredito įstaigos *Credito Italiano* patalpų visiškasis suniokojimas, automobilio *Fiat Uno* visiškasis sugadinimas jį padegus, kredito įstaigos *Carige* patalpų visiškasis suniokojimas jas padegus, automobilio *Fiat Brava* visiškasis sugadinimas jį padegus ir prekybos centro visiškasis suniokojimas ir plėšimas.

14. KL nesutiko būti perduotas vykdant Europos arešto orderį. 2019 m. rugpjūčio 23 d. *Cour d'appel de Rennes* (Reno apeliacinis teismas, Prancūzija) ikiteisminio tyrimo kolegijos sprendimu buvo paprašyta suteikti papildomos informacijos, susijusios, be kita ko, su 2009 m. spalio 9 d. *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas) sprendimo ir vėlesnio *Corte suprema di cassazione* (Aukščiausiasis kasacinis teismas) sprendimo priėmimu. 2019 m. lapkričio 15 d. sprendimu ši ikiteisminio tyrimo kolegija atsisakė perduoti KL, remdamasi tuo, kad per procesą nebuvo pateiktas įrodymas dėl KL prašymo būti atstovaujama advokato perdavimo Italijos Respublikai ir nurodė paleisti jį į laisvę.

15. 2019 m. gruodžio 18 d. *Cour de cassation* (Kasacinis teismas) panaikino šį sprendimą ir perdavė bylą iš naujo nagrinėti *Cour d'appel d'Angers* (Anžė apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo kolegijai. 2020 m. lapkričio 4 d. sprendimu ši kolegija, viena vertus, atsisakė perduoti KL Italijos valdžios institucijoms siekiant įvykdyti Europos arešto orderį tiek, kiek jis buvo išduotas dėl dešimties metų laisvės atėmimo bausmės už nusikalstamą veiką, kvalifikuojamą kaip

⁴ Šiame straipsnyje (jo redakcijos, taikytinos pagrindinėje byloje), pavadintame „Nuniokojimas ir plėšimas“, nurodyta: „asmeniui, kuris, išskyrus atvejus, numatytus 285 straipsnyje, įvykdo nuniokojimo ir plėšimo veiksmus, skiriama laisvės atėmimo nuo aštuonerių iki penkiolikos metų bausmė. Bausmė sugriežtinama, jei nusikaltimas padaromas panaudojant ginklus, šaudmenis arba maisto produktų prekybos vietoje arba sandėlyje.“

„nuniokojimas ir plėšimas“, įvykdymo. Kita vertus, ši kolegija Italijos teisminių institucijų paprašė suteikti papildomos informacijos, patikslinant, ar jos pageidautų, kad dvejų metų ir šešių mėnesių laisvės atėmimo bausmė už kitas tris nusikalstamas veikas, nurodytas Europos arešto orderyje, būtų vykdoma Prancūzijoje. Generalinis prokuroras prie *Cour d'appel d'Angers* (Anžė apeliacinis teismas) ir KL apskundė šį sprendimą *Cour de cassation* (Kasacinis teismas), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

16. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, kad Teisingumo Teismas abipusio baudžiamumo sąlygą išaiškino 2017 m. sausio 11 d. Sprendime *Grundza* (C-289/15, toliau – Sprendimas *Grundza*, EU:C:2017:4)⁵ ir nurodo, kad atsisakydama perduoti KL Italijos teisminėms institucijoms, kiek tai susiję su nusikalstama veika, kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, *Cour d'appel d'Angers* (Anžė apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo kolegija pažymėjo, kad dvi iš septynių šių nusikalstamą veiką sudarančių veikų Prancūzijoje negali būti laikomi nusikalstama veika, t. y. pirma, kredito įstaigos *Credito Italiano* patalpų suniokojimas ir, antra, automobilio *Fiat Brava* sugadinimas jį padegus. Ši tyrimo kolegija iš to padarė išvadą, jog, kadangi *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas) ir *Corte suprema di cassazione* (Aukščiausiasis kasacinis teismas) „išreiškė neabejotiną norą“ nagrinėti šias septynias veikas kaip nedalomą visumą, vadovaujantis abipusio baudžiamumo sąlyga neatsižvelgiama į visas šias neatsiejamas veikas.

17. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo teigimu, iš 2012 m. liepos 13 d. *Corte suprema di cassazione* (Aukščiausiasis kasacinis teismas) sprendimo matyti, kad objektyvusis nuniokojimo ir plėšimo veikos, nurodytos Italijos baudžiamosio kodekso 419 straipsnyje, požymis – tai bet kurie niokojimo veiksmai, atlikti bet kokiais būdais, kai be atodairos visiškai sunaikinama ar sugadinama didelė dalis kilnojamojo ar nekilnojamojo turto ir padaroma žala, kuriais taip ne tik padaroma nuostolių vienam ar keliems subjektams ir socialinės žalos (dėl kėsinosi į privačią nuosavybę), bet ir pažeidžiama viešoji tvarka ar jai kyla realus pavojus; šiuo atveju viešoji tvarka suprantama kaip tinkama ir įprasta visuomenės gyvenimo tėkmė, kuri bendruomenei asocijuojasi su ramybės ir saugumo jausmu. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš to daro išvadą, kad pagal Italijos baudžiamąją teisę nusikalstama veika, kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, reiškia daugybinį, plataus masto turto sunaikinimą ir sugadinimą, dėl ko ne tik daroma žala šio turto savininkams, bet ir kenkiama viešajai rimčiai, taip keliant grėsmę įprastam visuomenės gyvenimui.

18. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad pagal Prancūzijos baudžiamąją teisę grėsmės viešajai rimčiai kėlimas plataus masto kilnojamojo ir nekilnojamojo turto naikinimo atveju nėra konkrečiai kriminalizuotas. Laikoma, kad turto savininkams žala padaroma tik tais atvejais, kai turtas sunaikinamas, sugadinamas, įvykdoma vagystė sugadinant turtą, galimai veikiant grupę. Todėl, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo teigimu, kyla klausimas, ar toks kenkimas viešajai rimčiai, kurį KL atveju *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas) ir *Corte suprema di cassazione* (Aukščiausiasis kasacinis teismas) laikė esminiu nusikalstamos veikos, kvalifikuojamos kaip „nuniokojimo ir plėšimo“, požymiu, yra svarbus vertinant abipusio baudžiamumo sąlygos taikymą.

19. Jei šiuo atveju abipusio baudžiamumo sąlyga būtų įvykdyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Pagrindų sprendime 2002/584 nėra nuostatos, pagal kurią vykdančioji valstybė gali atsisakyti perduoti suinteresuotąjį asmenį motyvuodama tuo, kad

⁵ Dėl šio sprendimo žr. Falkiewicz, A., „The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza“, *European Criminal Law Review*, 2017, 7 t., Nr. 3, p. 258–274.

išduodančiosios valstybės narės paskirta bausmė atrodo neproporcinga, atsižvelgiant į veikas, nurodytas Europos arešto orderyje. Be to, nors pagal šio pagrindų sprendimo 5 straipsnį vykdančiajai teisminei institucijai vykdam Europos arešto orderį gali būti nustatyta sąlyga, kad išduodančiosios valstybės teisėje įtvirtintos nuostatos, leidžiančios persvarstyti paskirtą bausmę, taip būtų tik tuo atveju, jei už nusikalstamą veiką, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, baudžiama laisvės atėmimu iki gyvos galvos arba įkalinimu iki gyvos galvos. Taigi net jei vykdančioji valstybė narė mano, kad kyla didelių sunkumų dėl Europos arešto orderio proporcingumo, ji negali dėl šios priežasties atsisakyti nurodyti perduoti prašomą perduoti asmenį, siekiant įvykdyti išduodančiosios valstybės paskirtą bausmę.

20. Nors iš esmės išduodančioji valstybė narė prieš išduodama Europos arešto orderį turi patikrinti jo proporcingumą, atlikdama tokį patikrinimą ji neturi galimybės užkirsti kelią proporcingumo principo pažeidimui, kai, kaip pagrindinėje byloje, Europos arešto orderis buvo išduotas siekiant įvykdyti bausmę, paskirtą už vieną nusikalstamą veiką, kurią sudaro kelios veikos, kurių tik dalis laikytinos nusikalstamomis pagal vykdančiosios valstybės narės teisę. Iš tikrųjų tokiu atveju bus įvykdyta visa išduodančiosios valstybės narės paskirta bausmė, nors dėl tam tikrų veikų, už kurias skiriama ši bausmė, asmens perdavimas negalimas. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, darytina išvada, kad nors išduodant Europos arešto orderį jis galėjo būti proporcingas, neatmestina galimybė, kad jį vykdam jis toks nebėra.

21. Vis dėlto iš Pagrindų sprendimo 2002/584 1 straipsnio 3 dalies, siejamos su šio sprendimo 12 konstatuojamąja dalimi, matyti, kad Europos arešto orderyje turi būti paisoma Chartijoje įtvirtintų pagrindinių teisių ir pagrindinių teisės principų. Šiuo klausimu Chartijos 49 straipsnio 3 dalyje įtvirtintas principas, kad bausmės griežtumas turi atitikti padarytą nusikalstamą veiką.

22. Šiomis aplinkybėmis *Cour de cassation* (Kasacinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai asmenį prašoma perduoti dėl veiksmų, kurie išduodančiojoje valstybėje laikomi nuniokojimu ir plėšimu, t. y. nuniokojimo ir plėšimo veika, kuria gali būti pažeista viešoji rimtis, kai vykdančiojoje valstybėje inkriminuojamos vagystė sugadinant turtą, turto sunaikinimas, jo sugadinimas, kurių atveju neapimamas viešosios rimties pažeidimo požymis?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad vykdančiosios valstybės teismas gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti bausmę, kai jis konstatuoja, kad išduodančiosios valstybės teisminės institucijos atitinkamą asmenį nuteisė ir skyrė šią bausmę už vieną nusikalstamą veiką, pagal kurią buvo inkriminuojami kitokie veiksmai, ir kad tik dalis šių veiksmų laikomi nusikalstama veika vykdančiojoje valstybėje? Ar vertinimas turėtų būti skirtingas, atsižvelgiant į tai, ar išduodančiosios valstybės narės teisminės institucijos šias įvairias veikas laikė atskiromis?

3. Ar pagal [Chartijos] 49 straipsnio 3 dalį reikalaujama, kad vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija atsisakytų vykdyti Europos arešto orderį, kai, viena vertus, jis buvo išduotas, siekiant įvykdyti vieną bausmę už vieną nusikalstamą veiką, ir kai, kita vertus, tam tikros veikos, už kurias ši bausmė buvo skirta, nelaikomos nusikalstamomis veikomis pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, todėl asmenį gali būti leista perduoti tik už dalį šių veikų?“

23. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paprašė Teisingumo Teismo šį prašymą nagrinėti taikant Teisingumo Teismo procedūros reglamento 105 straipsnio 1 dalyje numatytą pagreitintą procedūrą. 2021 m. balandžio 13 d. nutartimi Teisingumo Teismo pirmininkas šį prašymą atmetė. Vis dėlto vadovaudamasis Procedūros reglamento 53 straipsnio 3 dalimi jis nutarė šios bylos nagrinėjimui suteikti pirmenybę.

24. Rašytines pastabas pateikė KL, Prancūzijos ir Italijos vyriausybės bei Europos Komisija. KL, Prancūzijos vyriausybė ir Komisija per posėdį, įvykusį 2022 m. sausio 20 d., pateikė ir žodines pastabas.

IV. Analizė

A. Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

25. Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad šiose nuostatose nurodyta abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta tuo atveju, kai Europos arešto orderis išduodančiojoje valstybėje narėje išduotas dėl veiksmų, išduodančiojoje valstybėje narėje laikomų nusikalstama veika, kuriais gali būti pažeista viešoji rimtis, jei tokie veiksmai pagal vykdančiosios valstybės narės teisę taip pat laikomi nusikalstama veika, bet nereikalaujama, kad būtų šis viešosios rimties pažeidimo požymis.

26. Prancūzijos ir Italijos vyriausybės bei Europos Komisija į šį klausimą siūlo atsakyti teigiamai, o KL – neigiamai.

27. Pirmiausia pažymėtina, kad pagal Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalį, kalbant apie kitą nusikalstamą veiką nei nurodyta 32 nusikalstamų veikų sąrašė, kuris pateikiamas šio straipsnio 2 dalyje, prašomo perduoti asmens perdavimui gali būti taikoma sąlyga, kad veika, dėl kurios išduotas Europos arešto orderis, turi būti pripažįstama nusikalstama pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, nepaisant nusikalstamos veikos sudėties požymių arba to, kaip ji kvalifikuojama. Kitaip tariant, pagal šią nuostatą vykdančiajai valstybei narei leidžiama bausmės vykdymą susieti su reikalavimu, kad turi būti įvykdyta abipusio baudžiamumo sąlyga⁶. Atitinkamai šio pagrindų sprendimo 4 straipsnio, susijusio su Europos arešto orderio neprivalomo nevykdymo pagrindais, 1 dalies 1 punkte nustatyta, kad vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, jei abipusio baudžiamumo sąlyga nėra įvykdyta. Kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, šios nuostatos buvo perkeltos į Prancūzijos baudžiamojo proceso kodekso 695-23 straipsnį.

28. Nagrinėjamu atveju Europos arešto orderyje vadovaujantis Pagrindų sprendimo 2002/584 8 straipsnio 1 dalies d ir e punktais nurodytas nusikalstamos veikos pobūdis ir pateiktas jos teisinis kvalifikavimas, taip pat aprašomos šios veikos įvykdymo aplinkybės. Šiuo

⁶ Šiuo klausimu žr. Sprendimo *Grundza* 28 punktą.

klausimu pažymėtina, kad tam tikra KL inkriminuojama veika laikoma veika, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, numatyti Italijos Baudžiamojo kodekso 419 straipsnyje. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad šią veiką sudaro daugybiniai, plataus masto sunaikinimo ir sugadinimo veiksmai, dėl kurių ne tik daroma žala atitinkamo turto savininkams, bet ir pažeidžiama viešoji rimtis, keliant grėsmę įprastam visuomenės gyvenimui. Savo rašytinės pastabose Italijos vyriausybė pažymėjo, kad šis viešosios rimties pažeidimo reikalavimas nėra aiškiai nurodytas Italijos baudžiamojo kodekso 419 straipsnyje, bet išplaukia iš Italijos teismų jurisprudencijos.

29. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, pagal Prancūzijos baudžiamąją teisę grėsmės viešajai rimčiai kėlimas plataus masto kilnojamojo ir nekilnojamojo turto naikinimo atveju nėra konkrečiai kriminalizuotas. Laikoma, kad turto savininkams žala padaroma tik tais atvejais, kai turtas sunaikinamas, sugadinamas, įvykdoma vagystė sugadinant turtą, galimai veikiant grupe.

30. Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia sužinoti, ar abipusio baudžiamumo sąlyga, nustatyta Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalyje ir 4 straipsnio 1 dalyje, pagrindinėje byloje yra įvykdyta. Jis remiasi Sprendimu *Grundza*, kuris buvo susijęs su Pamatinio sprendimo 2008/909/TVR⁷ 7 straipsnio 3 dalies⁸ ir 9 straipsnio 1 dalies d punktu⁹.

31. Šiame sprendime dėl minėto pamatinio sprendimo 7 straipsnio 3 dalies Teisingumo Teismas priminė, kad aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus¹⁰.

32. Pirma, Teisingumo Teismo teigimu, kaip matyti iš paties minėto 7 straipsnio 3 dalies formuluotės, būtina ir pakankama sąlyga abipusiam baudžiamumui įvertinti – aplinkybė, kad veiksmai, dėl kurių išduodančiojoje valstybėje narėje skirta bausmė, būtų pripažinti nusikalstama veika ir vykdančiojoje valstybėje narėje, taigi nereikalaujama, kad nusikalstamos veikos abiejose atitinkamose valstybėse būtų identiškos¹¹. Teisingumo Teismas pridūrė, kad ši aiškinimą patvirtina žodžių junginys „nepaisant nusikalstamos veikos sudėties arba to, kaip ji kvalifikuojama“ vykdančiojoje valstybėje narėje, iš kurio aiškiai matyti, jog nereikalaujama, nei kad visiškai sutaptų nusikalstamos veikos, kvalifikuojamos atitinkamai išduodančiosios valstybės narės ir vykdančiosios valstybės narės teisėje, sudėties požymiai, nei šios veikos pavadinimas arba klasifikavimas pagal atitinkamą nacionalinę teisę¹². Todėl šioje nuostatoje įtvirtintas *lankstus* vykdančiosios valstybės narės institucijos *požiūris* vertinant abipusio baudžiamumo sąlygą tiek dėl nusikalstamos veikos sudėties požymių, tiek dėl jos kvalifikavimo¹³.

⁷ 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinis sprendimas dėl nuosprendžių baudžiamosiose bylose tarpusavio pripažinimo principo taikymo skiriant laisvės atėmimo bausmes ar su laisvės atėmimu susijusias priemones, siekiant jas vykdyti Europos Sąjungoje (OL L 327, 2008, p. 27).

⁸ Pagal šią nuostatą „kitų nei 1 dalyje išvardytos nusikalstamų veikų atvejais vykdančioji valstybė gali pripažinti nuosprendį ir vykdyti bausmę su sąlyga, kad jis susijęs su veikomis, kurios pagal vykdančiosios valstybės teisę taip pat laikomos nusikalstama veika, neatsižvelgiant į jos sudėties požymius arba apibūdinimą [kvalifikavimą]“.

⁹ Šioje nuostatoje nurodyta, kad „vykdančiosios valstybės kompetentinga institucija gali atsakyti pripažinti nuosprendį ir vykdyti bausmę, jei <...> 7 straipsnio 3 dalyje nurodytu atveju ir tuo atveju, jei vykdančioji valstybė narė pateikė deklaraciją pagal 7 straipsnio 4 dalį, 7 straipsnio 1 dalyje nurodytu atveju, nuosprendis susijęs su veikomis, kurios nelaikomos nusikalstamomis pagal vykdančiosios valstybės teisę“.

¹⁰ Sprendimas *Grundza*, 32 punktas.

¹¹ Sprendimas *Grundza*, 34 punktas.

¹² Sprendimas *Grundza*, 35 punktas.

¹³ Sprendimas *Grundza*, 36 punktas.

33. Taigi vertindama abipusį baudžiamumą vykdančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi patikrinti, ar dėl išduodančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos paskelbtame nuosprendyje nurodytų faktinių aplinkybių, kuriomis remiantis buvo konstatuota nusikalstama veika, jeigu jos susiklostytų vykdančiosios valstybės narės teritorijoje, šioje teritorijoje būtų skirta baudžiamoji sankcija¹⁴.

34. Kalbant apie pažodinį aiškinimą reikia konstatuoti, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalies ir 4 straipsnio 1 dalies 1 punkto formuluotės analogiškos atitinkamai Pamatinio sprendimo 2008/909 7 straipsnio 3 dalies ir 9 straipsnio 1 dalies d punkto formuluotėms. Taigi minėto 2 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad perdavimas gali būti vykdomas su sąlyga, kad *veikos, už kurias yra išduotas Europos arešto orderis*, būtų laikomos nusikalstamomis veikomis pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, *neatsižvelgiant į nusikalstamos veikos sudėties požymius arba kvalifikavimą*. Todėl pirmesniame šios išvados punkte pateiktas abipusio baudžiamumo sąlygos aiškinimas taikytinas ir dėl Pagrindų sprendimo 2002/584.

35. Antra, Teisingumo Teismas Sprendime *Grundza* nurodė, kad Pamatinio sprendimo 2008/909 7 straipsnio 3 dalies ir 9 straipsnio 1 dalies d punkto kontekstas taip pat patvirtina tokį abipusio baudžiamumo vertinimą¹⁵. Iš tikrųjų šis pamatinis sprendimas grindžiamas visų pirma tarpusavio pripažinimo principu, kuris pagal šio sprendimo 1 konstatuojamąją dalį, siejamą su SESV 82 straipsnio 1 dalimi, yra teisinio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose Europos Sąjungoje „pagrindas“; šis bendradarbiavimas, remiantis minėto sprendimo 5 konstatuojamąja dalimi, grindžiamas ypatingu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu jų teisinėmis sistemomis¹⁶.

36. Teisingumo Teismas pridūrė, kad abipusio baudžiamumo sąlyga yra nuosprendžio pripažinimo ir bausmės vykdymo pagrindinės taisyklės išimtis, todėl, siekiant apriboti nepripažinimo ir nevykdymo atvejus, pagrindo atsisakyti pripažinti nuosprendį ir vykdyti bausmę, grindžiamo abipusio baudžiamumo nebuvimu, kaip nurodyta Pamatinio sprendimo 2008/909 9 straipsnio 1 dalies d punkte, taikymo sritis turi būti aiškinama siaurai¹⁷. Vertindama abipusį baudžiamumą vykdančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi patikrinti ne tai, ar buvo pažeistas išduodančiosios valstybės narės saugomas interesas, bet tai, ar tuo atveju, jei atitinkama nusikalstama veika būtų buvusi padaryta valstybės narės, kurioje yra ši institucija, teritorijoje, panašus interesas, saugomas pagal šios valstybės nacionalinę teisę, būtų buvęs laikomas pažeistu¹⁸.

37. Nagrinėjamu atveju Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalies ir 4 straipsnio 1 dalies 1 punkto kontekstas yra toks pats, kaip ir Pamatinio sprendimo 2008/909 7 straipsnio 3 dalies ir 9 straipsnio 1 dalies d punkto kontekstas. Iš tikrųjų, kaip matyti iš Pagrindų sprendimo 2002/584 6 ir 10 konstatuojamųjų dalių, jis taip pat grindžiamas tarpusavio pripažinimo principu¹⁹.

¹⁴ Sprendimas *Grundza*, 38 punktas.

¹⁵ Sprendimas *Grundza*, 39 punktas.

¹⁶ Sprendimas *Grundza*, 41 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija.

¹⁷ Sprendimas *Grundza*, 46 punktas.

¹⁸ Sprendimas *Grundza*, 49 punktas.

¹⁹ Šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiojoje valstybėje narėje pagal įstatymą įsteigtas teismas)* (C-562/21 PPU ir C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 43 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

38. Trečia, iš Sprendimo *Grundza* matyti, kad Pamatiniu sprendimu 2008/909, remiantis jo 3 straipsnio 1 dalimi, siekiama nustatyti taisykles, pagal kurias valstybė narė, siekdama sudaryti palankesnes sąlygas socialinei nuteistojo asmens reintegracijai, pripažįsta nuosprendį ir vykdo bausmę²⁰.

39. Tiesa, pačiame Pagrindų sprendime 2002/584 nenurodyta, kad juo siekiama palengvinti nuteistojo asmens socialinę reintegraciją. Tačiau šiuo sprendimu, nustačius naują supaprastintą ir veiksmingą nuteistų ar įtariamų pažeidus baudžiamąjį įstatymą asmenų perdavimo sistemą, siekiama palengvinti ir paspartinti teismų bendradarbiavimą ir taip norima prisidėti prie Sąjungos siekio tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve remiantis dideliu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu²¹. Šiuo pagrindų sprendimu siekiama, be kita ko, palengvinti ir paspartinti perdavimą tarp valstybių narių teisminių institucijų ir užtikrinti atsižvelgimą į perduoto asmens pagrindines teises²². Apskritai Europos arešto orderio sistema siekiama, be kita ko, kovoti su prašomo perduoti asmens, esančio kitoje teritorijoje nei ta, kurioje jis tariamai įvykdė baudžiamąją veiką, nebaudžiamumu²³. Atsižvelgiant į šiuos tikslus, taip pat kaip ir kalbant apie Pamatinį sprendimą 2008/909, mano manymu, Pagrindų sprendime 2002/584 nurodytą abipusio baudžiamumo sąlygą reikia aiškinti siaurai.

40. Šiomis aplinkybėmis, priešingai nei savo rašytinėse pastabose teigia KL, Sprendime *Grundza* pateikiamas aiškinimas gali būti taikomas kalbant apie Pagrindų sprendimo 2002/584 nuostatas. Todėl, kaip Teisingumo Teismas nusprendė šiame sprendime²⁴, šio pagrindų sprendimo 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad reikia manyti, jog abipusio baudžiamumo sąlyga tenkinama tokiu atveju, kai dėl išduodančiojoje valstybėje paskelbtame nuosprendyje nurodytų veiksmų, kuriais remiantis buvo konstatuota nusikalstama veika, jeigu jie būtų įvykdyti vykdančiosios valstybės teritorijoje, šioje teritorijoje būtų skirta baudžiamoji sankcija.

41. Nagrinėjamu atveju iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad nusikalstama veika, pagal Italijos teisę kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, nėra įtraukta į 32 nusikalstamų veikų sąrašą, pateiktą Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 2 dalyje. Šiomis aplinkybėmis taikant šio pagrindų sprendimo 2 straipsnio 4 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį ir pagal Prancūzijos teisę KL perdavimui gali būti taikoma sąlyga, kad veiksmai, dėl kurių išduotas Europos arešto orderis, turi sudaryti nusikalstamos veikos požymius pagal vykdančiosios valstybės narės teisę.

42. Šiuo klausimu pažymėtina, jog, kaip pabrėžia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, pagal Italijos teisę tam, kad „nuniokojimą ir plėšimą“ būtų galima laikyti nusikalstama veika, atitinkamais veiksmais turi būti pažeidžiama viešoji rimtis, kitaip nei pagal Prancūzijos teisę. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas netgi mano, kad tai yra šios nusikalstamos veikos „esminis požymis“. Tačiau reikia konstatuoti, jog viešosios rimties pažeidimo buvimo reikalavimas susijęs su šios nusikalstamos veikos *sudėties požymiais*, o ne su pačiais veiksmais, kuriuos įvykdė prašomas perduoti asmuo ir kurie nurodyti Europos arešto

²⁰ Sprendimas *Grundza*, 50 punktas.

²¹ Žr. 2021 m. spalio 26 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Teisė būti išklausytam vykdančiosios teisminės institucijos)* (C-428/21 PPU ir C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 38 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

²² Žr. 2021 m. spalio 26 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Teisė būti išklausytam vykdančiosios teisminės institucijos)* (C-428/21 PPU ir C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 58 punktas).

²³ Žr. 2020 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiosios teisminės institucijos nepriklausomumas)* (C-354/20 PPU ir C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 62 punktas).

²⁴ Žr. Sprendimo *Grundza* 54 punktą.

orderyje²⁵. Kaip yra nurodęs Teisingumo Teismas, visiškos atitikties nereikalaujama nei dėl nusikalstamos veikos – kaip ji kvalifikuojama pagal išduodančiosios valstybės narės teisę ir pagal vykdančiosios valstybės narės teisę – sudėties požymių, nei dėl jos pavadinimo arba klasifikavimo pagal atitinkamą nacionalinę teisę²⁶.

43. Be to, taip pat pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją vertinama abipusį baudžiamumą vykdančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi patikrinti, ar tuo atveju, jei atitinkama veika būtų buvusi padaryta šios valstybės narės teritorijoje, panašus interesas, saugomas pagal šios valstybės nacionalinę teisę, būtų buvęs laikomas pažeistu²⁷. Nusikalstama veika, kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, iš dalies apibrėžiama tuo, kad padaroma žala vieno ar kelių subjektų turtui, taip pat dėl pasikėsینimo į privačią nuosavybę atsiradusi socialinė žala²⁸. Tačiau nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, šią veiką sudarantys veiksmai pagal Prancūzijos teisę laikomi nusikalstama veika, jeigu jais pažeidžiamas interesas yra atitinkamo turto savininkų apsauga. Taigi pagal vykdomosios valstybės narės teisę saugomas interesas yra panašus į pagal išduodančiosios valstybės narės teisę saugomą interesą.

44. Vadinas, tai, kad viešosios rimties pažeidimas išduodančiojoje valstybėje narėje yra esminis nusikalstamos veikos, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, sudėties požymis, neturi reikšmės vykdančiajai teisminei institucijai vertinant, ar įvykdyta abipusio baudžiamumo sąlyga.

45. Taigi į pirmąjį klausimą siūlau atsakyti, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad šiose nuostatose nurodyta abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta, kai Europos arešto orderis išduotas dėl veiksmų, kurie išduodančiojoje valstybėje narėje laikomi nusikalstama veika, reikalaujant, kad šiais veiksmais būtų pažeidžiama viešoji rimtis, jei tokie veiksmai laikomi nusikalstama veika ir pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, nereikalaujant, kad būtų šis viešosios rimties pažeidimo požymis.

B. Dėl antrojo ir trečiojo prejudicinių klausimų

46. Antruoju ir trečiuoju klausimais, kurie nagrinėtini kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar, tuo atveju, jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis bei Chartijos 49 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinamos taip, kad vykdančioji teisminė institucija gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti bausmę už įvairius prašomo

²⁵ Kaip pažymėjo generalinis advokatas M. Bobek savo išvadoje, pateiktoje byloje *Grundza* (C-289/15, EU:C:2016:622, 51 punktą), vertinant abipusį baudžiamumą iš esmės reikalingi du veiksmai: 1) *perkėlimas*, t. y. pagrindinių išduodančiojoje valstybėje padarytos veikos požymių vertinimas taip, tarsi veika būtų padaryta vykdančiojoje valstybėje, ir 2) tų pagrindinių veiksmų *priskyrimas* prie atitinkamos veikos, apibrėžtos vykdančiosios valstybės teisėje.

²⁶ Žr. šios išvados 32 punktą.

²⁷ Žr. šios išvados 36 punktą.

²⁸ Žr. šios išvados 17 punktą, kuriame remiamasi sprendimu dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą. Savo rašytinėse pastabose KL teigia, kad socialinis gėris, saugomas nusikalstama veika, kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, – tai ne turto ir nuosavybės apsauga, o viešosios tvarkos ir visuomenės rimties apsauga. Tačiau pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nustatytas faktines aplinkybes ir teisinius pagrindus, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neturi tikrinti, taikoma svarbos prezumpcija (2021 m. lapkričio 25 d. Sprendimas *Finanzamt Österreich (Išmokos šeimai vystomojo bendradarbiavimo darbuotojams)*, C-372/20, EU:C:2021:962, 54 punktą). Šiomis aplinkybėmis siekiant nustatyti interesą, saugomą pripažįstant nusikalstamą veiką, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, reikia remtis sprendimu dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą.

perduoti asmens veiksmus, sudarančius vieną nusikalstamą veiką pagal išduodančiosios valstybės narės teisę, nes kai kurie iš šių veiksmų pagal vykdančiosios valstybės narės teisę nelaikomi nusikalstama veika.

1. Dėl priimtimumo

47. Italijos vyriausybė savo rašytinėse pastabose pažymi, kad, *Cour d'appel d'Angers* (Anžė apeliacinis teismas) ikiteisminio tyrimo kolegijos teigimu, abipusio baudžiamumo sąlyga pagrindinėje byloje nėra įvykdyta dėl dviejų iš septynių inkriminuojamų veiksmų, kurie kvalifikuojami kaip „nuniokojimas ir plėšimas“ pagal Italijos baudžiamojo kodekso 419 straipsnį²⁹. Ši tyrimo kolegija pažymėjo, kad, kalbant apie šiuos du veiksmus, KL tik buvo netoli atitinkamos kredito įstaigos ir automobilio, pats nedalyvaudamas sunaikinimo veiksmuose. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš to padarė išvadą, jog, kadangi pagal Prancūzijos teisę turto sugadinimas ar sunaikinimas laikomas nusikalstama veika tik tuo atveju, jei kaltinamasis asmeniškai įvykdo šią nusikalstamą veiką sudarančius veiksmus, minėta tyrimo kolegija pagrįstai nusprendė, kad dėl abiejų aptariamų veiksmų abipusio baudžiamumo sąlyga nėra įvykdyta.

48. Italijos vyriausybės teigimu, minėta ikiteisminio tyrimo kolegija iš tikrųjų kelia ne abipusio baudžiamumo sąlygos taikymo klausimą, o įrodymo klausimą, laikydamosi nuomonės, jog nebuvo įrodyta, kad KL įvykdė tam tikrus jam inkriminuojamus veiksmus. Todėl antrasis ir trečiasis klausimai yra iš dalies nepriimtini, nes juose nurodomas Chartijos 49 straipsnis, susijęs su nusikalstamos veikos ir bausmių teisėtumo ir proporcingumo principais, nors turėtų būti nurodytas Chartijos 48 straipsnis, susijęs su nekaltumo prezumpcija ir teise į gynybą. Be to, kadangi kai kurie veiksmai, už kuriuos pagal Italijos teisę skirta bausmė kaip už nusikalstamą veiką „nuniokojimas ir plėšimas“, pagal Prancūzijos teisę nelaikomi nusikalstama veika, turėtų būti remiamasi Chartijos 49 straipsnio 1 dalimi, o ne šio straipsnio 3 dalimi, kurią prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo savo trečiajame klausime.

49. Šiuo klausimu pažymėtina, jog savo sprendime prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas remiasi prielaida, kad du veiksmai iš septynių KL inkriminuojamų veiksmų, laikomų nusikalstama veika, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, pagal Prancūzijos teisę nelaikomi nusikalstama veika. Ši prielaida, kuri padaryta išnagrinėjus šių dviejų veiksmų įvykdymo aplinkybes, nagrinėjant prašymą priimti prejudicinį sprendimą nėra ginčijama. Iš tikrųjų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimai susiję ne su atitinkamų veiksmų įvykdymo įrodymu, o su išvadomis, darytinomis esant tokiai situacijai, dėl abipusio baudžiamumo sąlygos, kaip tai suprantama pagal Sąjungos teisę, aiškinimo ir dėl aptarimo Europos arešto orderio vykdymo.

50. Pirmiausia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl to, ar ši sąlyga tokioje byloje, kaip antai pagrindinė byla, yra įvykdyta. Taigi, mano manymu, aišku, kad pateikti klausimai susiję su Sąjungos teise ir kad atsakymas į šiuos klausimus yra naudingas ir reikšmingas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui siekiant priimti sprendimą jo nagrinėjamoje byloje. Todėl esu tos nuomonės, kad antrasis ir trečiasis klausimai visa apimtimi yra priimtini.

²⁹ Ši vyriausybė pabrėžia, kad pagal Italijos teisę galima skirti bausmę ne tik faktiškai veiksmus įvykdžiusiam asmeniui, bet ir asmeniui, kuris savanorišku aktyviu ar pasyviu elgesiu dalyvauja vykdant nusikalstamą veiką.

2. Dėl esmės

51. Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia sužinoti, ar tam, kad būtų įvykdyta abipusio baudžiamumo sąlyga, atsižvelgiant į Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį bei Chartijos 49 straipsnio 3 dalį, reikia, kad visus inkriminuojamus veiksmus, sudarančius vieną nusikalstamą veiką pagal išduodančiosios valstybės narės teisę, turi būti galima laikyti nusikalstama veika ir pagal vykdančiosios valstybės narės teisę.

52. Prancūzijos ir Italijos vyriausybės, taip pat Komisija, nors jų požiūris truputį skiriasi, siūlo į šį klausimą atsakyti neigiamai, o KL – teigiamai.

53. Šiuo klausimu pirmiausia išnagrinėsiu abipusio baudžiamumo sąlygos reikšmę kalbant apie vieną nusikalstamą veiką (a skirsnis), o paskui – atsižvelgimą į proporcingumo principą, nustatytą Chartijos 49 straipsnio 3 dalyje (b skirsnis).

a) Dėl abipusio baudžiamumo sąlygos reikšmės kalbant apie vieną nusikalstamą veiką

54. Pirmiausia pažymėtina, jog, kaip minėta, iš Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalies formuluotės matyti, kad nereikalaujama nei kad *visiškai sutaptų* visi nusikalstamos veikos sudėties požymiai, apibūdinti atitinkamai išduodančiosios valstybės narės ir vykdančiosios valstybės narės teisėje, nei šios veikos pavadinimas arba klasifikavimas pagal atitinkamą nacionalinę teisę³⁰. Taigi pagal šią nuostatą nereikalaujama, kad visi veiksmai, sudarantys vieną nusikalstamą veiką, nurodytą Europos arešto orderyje, būtų laikomi nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę.

55. Be to, kalbant apie Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį, primintina, kad pastarojoje, nustatant supaprastintą ir veiksmingą nuteistųjų ar įtariamųjų asmenų perdavimo sistemą, norima palengvinti ir pagreitinti teisminį bendradarbiavimą, siekiant įgyvendinti Sąjungos tikslą tapti laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, remiantis dideliu valstybių narių tarpusavio pasitikėjimu. Tarpusavio pripažinimo principas įtvirtintas šio pagrindų sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje, kurioje nustatyta norma, kad valstybės narės turi vykdyti Europos arešto orderį vadovaudamosi šiuo principu ir remdamosi šio pagrindų sprendimo nuostatomis. Tai reiškia, kad vykdančiosios teisminės institucijos iš esmės gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį tik dėl nevykdymo pagrindų, išsamiai išvardytų Pagrindų sprendime 2002/584, ir kad jo nevykdymui gali būti nustatyta tik kuri nors iš sąlygų, išsamiai nurodytų šio pagrindų sprendimo 5 straipsnyje. Todėl, kadangi Europos arešto orderio vykdymas reiškia principą, atsisakymas jį vykdyti laikomas išimtimi, kuri turi būti *aiškinama siaurai*³¹. Šios aplinkybės patvirtina aiškinimą, pagal kurį abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta, jei tik dalis veiksmų, sudarančių vieną nusikalstamą veiką, nurodytą Europos arešto orderyje, laikomi nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę.

56. Tiesa, kiek tai susiję su neprivalomo nevykdymo pagrindais, išvardytais Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnyje, kaip nurodė Teisingumo Teismas, iš šio straipsnio formuluotės, pirmiausia iš veiksmožodžio „gali“, vartojamo kartu su žodžiu „atsisakyti“, kalbant apie vykdančiąją teisminę instituciją, matyti, kad ši institucija pati turi turėti diskreciją, kai

³⁰ Šiuo klausimu žr. Sprendimą *Grundza*, 35 punktas.

³¹ Šiuo klausimu žr. 2022 m. vasario 22 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Išduodančiojoje valstybėje narėje pagal įstatymą įsteigtas teismas)* (C-562/21 PPU ir C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 42–44 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

sprendžia, ar reikia atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį dėl šiame 4 straipsnyje nurodytų priežasčių³². Tai reiškia, kad valstybės narės, nusprendusios perkelti į nacionalinę teisę vieną ar kelis šio pagrindų sprendimo 4 straipsnyje nurodytus neprivalomo nevykdymo pagrindus, negali nustatyti, kad teisminės institucijos privalo atsisakyti vykdyti bet kokį Europos arešto orderį, formaliai patenkantį ir į minėtų pagrindų taikymo sritį, ir negali atsižvelgti į kiekvienu konkrečiu atveju susiklosčiusias aplinkybes³³.

57. Nagrinėjamu atveju iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad dalis veiksmų, nurodytų Europos arešto orderyje, susijusių su nusikalstama veika, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, pagal vykdančiosios valstybės narės teisę laikomi vagyste sugadinant turtą, sunaikinimu ar sugadinimu. Mano manymu, esant tokiai situacijai vykdančioji teisminė institucija, atsižvelgiant ir į turimą kompetenciją, negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderio, remdamasi Pagrindų sprendimo 2002/584 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytu pagrindu.

58. Galiausiai pagal šio pagrindų sprendimo 1 straipsnio 1 dalį Europos arešto orderio sistema siekiama leisti suimti ir perduoti prašomą perduoti asmenį, kad, atsižvelgiant į šio pagrindų sprendimo tikslą, padaryta nusikalstama veika neliktų nebaudžiama ir kad tas asmuo būtų patrauktas baudžiamojon atsakomybėn arba atliktų jam paskirtą laisvės atėmimo bausmę³⁴. Tačiau, kaip savo rašytinėse pastabose pažymi Prancūzijos vyriausybė, aiškinimas, pagal kurį galima atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį remiantis tuo, kad dalis veiksmų, išduodančiojoje valstybėje narėje laikomų nusikalstama veika, vykdančiojoje valstybėje narėje tokia veika nelaikomi, lemtų tai, kad asmuo, kuriam skirta bausmė už visus aptariamus veiksmus, liktų nenubaustas, įskaitant už veiksmus, kurie abiejose valstybėse narėse laikomi nusikalstama veika.

59. Šiomis aplinkybėmis manau, kad pagrindinėje byloje abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta, nes kai kurie Europos arešto orderyje nurodyti veiksmai laikomi nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės teisę. Taigi, atsakant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo klausimą, nėra pagrindo atsižvelgti į tai, ar išduodančiosios valstybės narės teisminės institucijos laikė visus šiuos veiksmus atskirais, ar ne. Ši aplinkybė, kuri, beje, priskirtina nusikalstamos veikos kvalifikavimui, iš tikrųjų neturi reikšmės vykdam Europos arešto orderį³⁵.

b) Dėl atsižvelgimo į proporcingumo principą, nustatytą Chartijos 49 straipsnio 3 dalyje

60. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar laikomasi proporcingumo principo, kaip tai suprantama pagal Chartijos 49 straipsnio 3 dalį, jei Europos arešto orderis išduotas siekiant įvykdyti bausmę, skirtą už vieną nusikalstamą veiką, susidedančią iš kelių veiksmų, iš kurių tik kai kurie laikomi nusikalstama veika vykdančiojoje valstybėje narėje. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo teigimu, nors šis orderis galėjo būti proporcingas jo išdavimo metu, jį vykdam jis gali toks nebebūti, o tai lemtų atsisakymą išduoti prašomą išduoti asmenį.

³² Žr. 2021 m. balandžio 29 d. Sprendimą X (*Europos arešto orderis – Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 43 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

³³ Žr. 2021 m. balandžio 29 d. Sprendimą X (*Europos arešto orderis – Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 44 punktas).

³⁴ Žr. 2021 m. sausio 13 d. Sprendimą MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 76 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

³⁵ Patikslintina, kad savo rašytinėse pastabose Italijos vyriausybė teigia, jog atsižvelgiant į tai, kad įvairūs veiksmai, sudarantys nusikalstamą veiką, kuri kvalifikuojama kaip „nuniokojimas ir plėšimas“, reiškia nedalomą visumą, neatrodo, kad šiuos veiksmus būtų galima vienus nuo kitų atskirti.

61. Šiuo klausimu, mano manymu, svarbu skirti Europos arešto orderio proporcingumą ir paskirtos bausmės proporcingumą. Viena vertus, Teisingumo Teismo teigimu, kalbant apie priemonę, kuri, kaip Europos arešto orderio išdavimas, gali pažeisti atitinkamo asmens teisę į laisvę, ši gynyba reiškia, kad turi būti priimtas sprendimas, atitinkantis veiksmingos teisminės gynybos reikalavimus³⁶. Be to, atitinkamo asmens teisių gynyba reiškia, kad išduodančioji teisminė institucija kontroliuoja, ar laikomasi būtinų Europos arešto orderio išdavimo sąlygų, ir, atsižvelgdama į visus kaltę patvirtinančius ir ją paneigiančius įrodymus, taip pat nerizikuodama, kad jai gali būti duoti nurodymai iš išorės, be kita ko, iš vykdomosios valdžios, nagrinėja klausimą, *ar toks išdavimas yra proporcingas*³⁷. Šiuo klausimu, kaip pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, būtent išduodančioji valstybė narė turi patikrinti Europos arešto orderio proporcingumą prieš jį išduodama, ir tai sustiprina tarpusavio pripažinimo principą. Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neteigia, kad aptariamas Europos arešto orderis yra neproporcingas.

62. Be to, kai Europos arešto orderis išduodamas siekiant įvykdyti bausmę, jo proporcingumas matyti iš paskelbto apkaltinamojo nuosprendžio, kuriuo, kaip matyti iš Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 1 dalies, turi būti skirta mažiausiai keturių mėnesių trukmės laisvės atėmimo bausmė ar įkalinimas³⁸. Pagrindinėje byloje paskirta daugiau kaip ketverių metų bausmė. Šiomis aplinkybėmis manau, kad Europos arešto orderis yra proporcingas, kaip tai suprantama pagal šio pagrindų sprendimo 2 straipsnio 1 dalį.

63. Kita vertus, dėl paskirtos bausmės proporcingumo pažymėtina, kad pagal minėto pagrindų sprendimo nuostatas valstybės narės gali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį tik jo 3 straipsnyje nurodytais privalomo nevykdymo atvejais bei 4 ir 4a straipsniuose numatytais neprivalomo nevykdymo atvejais. Be to, vykdančioji teisminė institucija Europos arešto orderio vykdymą gali susieti tik su minėto pagrindų sprendimo 5 straipsnyje nustatytomis sąlygomis³⁹. Taigi reikia konstatuoti, kad galimas bausmės neproporcingumas nenurodytas tarp Pagrindų sprendime 2002/584 nustatytų nevykdymo pagrindų.

64. Vis dėlto, kaip nurodyta Pagrindų sprendimo 2002/584 1 straipsnio 3 dalyje, šis sprendimas nekeičia pareigos gerbti pagrindines teises ir pagrindinius teisinius principus, įtvirtintus ES sutarties 6 straipsnyje. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patvirtino, kad valstybių narių tarpusavio pripažinimo ir pasitikėjimo principų apribojimai gali būti nustatyti „išimtinėmis aplinkybėmis“. Teisingumo Teismas pripažino, kad, kai tenkinamos tam tikros sąlygos, vykdančioji teisminė institucija turi teisę nutraukti pagal minėtą pagrindų sprendimą pradėtą perdavimo procedūrą, jei dėl tokio perdavimo kyla pavojus patirti nežmonišką ar žeminantį elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį⁴⁰. Tačiau nagrinėjamu atveju tokios išimtinės aplinkybės nėra susiklosčiusios. Iš tikrųjų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nesiremia pagrindinės teisės į teisingą bylos nagrinėjimą, užtikrinamos Chartijos 47 straipsnio antra pastraipa, pažeidimu, kiek tai susiję su KL, arba tuo, kad jo perdavimas gali lemti nežmonišką ar žeminantį elgesį, kaip tai suprantama pagal Chartijos 4 straipsnį. Be to, vien aplinkybe, kad inkriminuojami veiksmai, sudarantys vieną nusikalstamą veiką pagal

³⁶ Šiuo klausimu žr. 2021 m. sausio 13 d. Sprendimą *MM* (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 63 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

³⁷ Šiuo klausimu žr. 2021 m. sausio 13 d. Sprendimą *MM* (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 64 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

³⁸ Žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Briuselio karališkasis prokuroras)* (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, 38 punktą).

³⁹ Žr. 2019 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Openbaar Ministerie (Švedijos prokuratūra)* (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, 36 punktą).

⁴⁰ Žr. 2018 m. rugsėjo 19 d. Sprendimą *RO* (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, 39 ir 40 punktai bei juose nurodyta jurisprudencija).

išduodančiosios valstybės narės teisę, nelaikomi nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, mano manymu, nepateisinamas naujos „išimtinės aplinkybės“ nustatymas tuo atveju, jei išduodančiojoje valstybėje narėje buvo paisoma prašomo perduoti asmens pagrindinių teisių.

65. Komisija teigia, kad, jei Europos arešto orderyje pateikta informacija neleidžia daryti išvados, jog inkriminuojami veiksmai pagal vykdančiosios valstybės narės teisę yra esminiai remiantis šiuo orderiu, vykdančioji teisminė institucija turi pasinaudoti procedūra, numatyta Pagrindų sprendimo 2002/584 15 straipsnio 2 dalyje⁴¹, kad sužinotų, ar pagal išduodančiosios valstybės narės teisę yra galimybė *a posteriori* padalyti bausmę. Jei toks bausmės padalijimas galimas, išduodančioji teisminė institucija galėtų sureaguoti į vykdančiosios teisminės institucijos susirūpinimą, išduodama naują Europos arešto orderį, kuriame nurodyti tik veiksmai, laikomi nusikalstama veika pagal vykdančiosios valstybės narės teisę. Priešingai, jei toks padalijimas pagal išduodančiosios valstybės narės teisę negalimas, vykdančioji teisminė institucija turi pasinaudoti savo kompetencija, atsižvelgdama, viena vertus, į savo teisę nenurodyti nevykdymo pagrindo dėl šios teisės neprivalomo pobūdžio ir, kita vertus, į nebaudžiamumo pavojų Europos arešto orderio nevykdymo atveju. Taigi ši institucija turi išimties tvarka turėti galimybę atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį tuo atveju, jei veiksmų, dėl kurių abipusio baudžiamumo sąlyga pagal vykdančiosios valstybės narės teisę įvykdyta, yra nedaug palyginti su veiksmais, dėl kurių ši sąlyga neįvykdyta.

66. Manęs šis požiūris neįtikina. Iš tikrųjų, pirma, Pagrindų sprendimu 2002/584 nustatyta supaprastinta ir veiksminga nuteistų ar įtariamų pažeidus baudžiamąjį įstatymą asmenų perdavimo sistema⁴². Tačiau pritarus Komisijos aiškinimui ši sistema taptų sudėtingesnė ir labai pailgėtų prašomo perduoti asmens perdavimo procedūra. Antra, šiame pagrindų sprendime nenumatyta, kad išduodančioji valstybė narė išduotų naują Europos arešto orderį, jei bausmės padalijimas galimas atsižvelgiant į vykdančiosios valstybės narės teisę, tuo labiau, kad ši teisė įvairiose valstybėse narėse gali labai skirtis. Trečia, kadangi abipusio baudžiamumo sąlyga dėl daugumos aptariamų veiksmų yra įvykdyta⁴³ – tai pagrindinėje byloje neginčijama, – vykdančioji teisminė institucija atsižvelgiant į minėto pagrindų sprendimo tikslą, mano manymu, negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį.

67. Galiausiai KL teigia, kad turint galvoje atitinkamų teisės pažeidimų sunkumą galima pagrįstai manyti, kad jam skirta bausmė būtų žymiai mažesnė, jeigu Italijos teismas nebūtų atsižvelgęs į veiksmus, į kuriuos vėliau neatsižvelgė vykdančioji teisminė institucija. Tačiau esant tokiai situacijai kaip susiklosčiusi pagrindinėje byloje, kai abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta, bausmės proporcingumo principo, kaip jis suprantamas pagal Chartijos 49 straipsnio 3 dalį, laikymosi kontrolę turi vykdyti tik išduodančioji teisminė institucija pagal savo nacionalinę teisę.

68. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, į antrąjį ir trečiąjį klausimus siūlau atsakyti, kad Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis bei Chartijos 49 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinamos taip, kad vykdančioji teisminė institucija negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti bausmę už įvairius prašomo perduoti asmens atliktus veiksmus, sudarančius vieną nusikalstamą veiką pagal išduodančiosios valstybės narės teisę, nors už kai kuriuos iš šių veiksmų vykdančiojoje valstybėje narėje neskiriama bausmė.

⁴¹ Šioje nuostatoje nurodyta, kad „jei vykdančioji teisminė institucija mano, kad išduodančiosios valstybės narės praneštos informacijos nepakanka sprendimui dėl perdavimo priimti, ji paprašo skubiai pateikti būtiną papildomą informaciją, ypač susijusią su 3–5 ir 8 straipsniais, ir, atsižvelgdama į tai, kad reikia laikytis 17 straipsnyje nustatytų terminų, gali nustatyti terminą, iki kurio ji turi gauti tokią informaciją“.

⁴² Žr. šios išvados 39 punktą.

⁴³ Taigi manau, kad šioje išvadoje nereikia nagrinėti Komisijos nurodyto atvejo, kai veiksmai, dėl kurių abipusio baudžiamumo sąlyga yra įvykdyta, yra neesminiai, palyginti su veiksmais, dėl kurių ši sąlyga neįvykdyta.

V. Išvada

69. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Cour de cassation* (Kasacinis teismas, Prancūzija) pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinamos taip, kad šiose nuostatose nurodyta abipusio baudžiamumo sąlyga įvykdyta, kai Europos arešto orderis išduotas dėl veiksmų, kurie išduodančiojoje valstybėje narėje laikomi nusikalstama veika, reikalaujant, kad šiais veiksmais būtų pažeidžiama viešoji rimtis, jei tokie veiksmai laikomi nusikalstama veika ir pagal vykdančiosios valstybės narės teisę, nereikalaujant, kad būtų šis viešosios rimties pažeidimo požymis.
2. Pagrindų sprendimo 2002/584 2 straipsnio 4 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis bei Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 49 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinamos taip, kad vykdančioji teisminė institucija negali atsisakyti vykdyti Europos arešto orderį, išduotą siekiant įvykdyti bausmę už įvairius prašomo perduoti asmens atliktus veiksmus, sudarančius vieną nusikalstamą veiką pagal išduodančiosios valstybės narės teisę, nors už kai kuriuos iš šių veiksmų vykdančiojoje valstybėje narėje neskiriama bausmė.